

Γύριζε η μπίλια πάνω στη ρουλέτα του χρόνου. Τέσσερις φορές την 21η Ιουνίου ήρθε και κάθισε σε ονοματεπώνυμα, και γεγονότα που αξίζει να θυμηθούμε.

Την Τετάρτη 21η Ιουνίου του 1905, έρχεται στη ζωή, στο Παρίσι ο Jean-Paul Sartre. Μεγαλώνει ορφανός από πατέρα, σπουδάζει φιλοσοφία και έκτοτε θα κάνει τα πάντα για να προσφέρει στη λέξη αμφισβήτηση, νέα σημασία. Ζει και εργάζεται με πολλές, ενδιαφέρουσες ιδιότητες. Καθηγητής, συγγραφέας, σεναριογράφος, ακτιβιστής, διανοούμενος, υπαρξιστής, αντιστασιακός.

Ήταν εκείνος που είπε: «Κόλαση είναι οι άλλοι»

Θα αρνηθεί την παρασημοφόρηση από το γαλλικό Τάγμα της τιμής, καθώς και το βραβείο Νομπέλ λογοτεχνίας. Θα σταθεί απέναντι στους πολέμους της Ινδοκίνας, της Αλγερίας, στον ιμπεριαλισμό των Η.Π.Α. Θα υποστηρίξει την επανάσταση στην Κούβα και τον Παρισινό Μάη, θα δικαιολογήσει την Παλαιστινιακή βία, θα επισκεφτεί τον Α. Baader ηγετικό στέλεχος της ενόπλου κινήματος R.A.F. Πενήντα χιλιάδες πολίτες θα τον συνοδεύσουν τον Απρίλιο του '80 στο κοιμητήριο του Montparnasse.

Παρασκευή 21η Ιουνίου του '35 γεννιέται η Françoise Quoirez. Θα γίνει ευρύτερα γνωστή ως Φρανσουάζ Σαγκάν. Το λογοτεχνικό της επώνυμο, επειδή ο πατέρας της δεν επιθυμούσε να δει το Quoirez πάνω στα βιβλία της, το δανείστηκε από τον δανδή πρίγκιπα Σαγκάν ήρωα του Προυστ, στο «Αναζητώντας τον Χαμένο Χρόνο». Ήταν κορίτσι με αστική καταγωγή και σχολική, φοιτητική πορεία ανάμεσα σε αποβολές και αποτυχίες.

Λέγεται πως όταν οι φοιτητές στον Παρισινό Μάη, την κατηγορήσαν ότι έκανε ένα πέρασμα από το Οντεόν, με Φεράρι, εκείνη απάντησε: *«Λάθος κάνετε, Μαζεράτι, ήταν»*

Όλα τούτα, σε τίποτα δεν την εμπόδισαν να διαγράψει μια ξεχωριστή λογοτεχνική καριέρα, ξεκινώντας με το «Καλημέρα Θλίψη» στα 19 της μόλις χρόνια. Την περιέγραψαν με διάφορους τρόπους. «Ένα γοητευτικό μικρό τέρας», «Η Κοκό Σανέλ της λογοτεχνίας», «σεξ, ναρκωτικά και λογοτεχνία». Δεν θα προσέξει ιδιαίτερα τη δημόσια εικόνα της. Θα ζήσει ασύμβατα, θα συγγράψει τρεις δεκάδες μυθιστορημάτων στο ίδιο, περίπου, μοτίβο. Το τέλος της, δεν είχε τίποτα από την λαμπρότητα των νιάτων.

Το απόγευμα της Κυριακής 21η Ιουνίου 1942, ο επικεφαλής των Γερμανικών δυνάμεων στο μέτωπο της Αφρικής, Erwin Rommel εισέρχεται στο Τομπρούκ. Αιχμαλωτίζει 32.000 βρετανικά στρατεύματα και ένα τεράστιο όγκο από προμήθειες. Το παρανόμι που του αποδόθηκε, «η αλεπού της ερήμου» ήταν απολύτως περιγραφικό. Την επόμενη μέρα ο Α. Χίτλερ τον προβιβάζει σε στρατάρχη.

Στην πρώτη γραμμή του πεδίου μάχης.

Μόλις 28 μήνες αργότερα, ο Χίτλερ έχοντας γλυτώσει ως εκ θαύματος της απόπειρα δολοφονίας από τον φον Στάουφενμπεργκ θα στείλει στον Ρόμμελ δυο στρατηγούς με μια επιστολή, ένα χάπι υδροκυανίου και τρεις επιλογές. Ο στρατάρχης, ανάμεσα στα λαϊκά δικαστήρια και τον απαγχονισμό με χορδές πιάνου, προτίμησε το χάπι. Ετάφη με τιμές, κανείς δεν πείραξε την οικογένειά του, στην οποία δόθηκε και σύνταξη.

Κυριακή 21 Ιουνίου 1970. Μπροστά σε 107.412 θεατές που είχαν καταλάβει κάθε γωνιά στο στάδιο των Αζτέκων στην πόλη του Μεξικό και πολλά εκατομμύρια τηλεθεατών, ο Giacinto Facchetti στα 28 του χρόνια καπιτάνο της Σκουάντρα Αντζούρα και ο 26χρονος Carlos Alberto Torres ο «Capitão do Trê», ο αρχηγός των Βραζιλιάνων ανταλλάσσουν χειραψία λίγα λεπτά πριν αρχίσει ο τελικός του 9ου Παγκοσμίου Κυπέλλου ποδοσφαίρου.

Η στιγμή.

Ενενηντα λεπτά αργότερα, το jogo bonito, το όμορφο παιχνίδι των Βραζιλιάνων θα έχει κερδίσει κατά κράτος το κατενάτσιο και το παιχνίδι σκοπιμότητας των Ιταλών. Το έπαθλο Ζυλ Ριμέ θα πάει για πάντα στην τροπαιοθήκη της Βραζιλιάνικης Ομοσπονδίας. Εκείνος ο τελικός αποθεώθηκε ως μια από τις πιο λαμπρές στιγμές του παγκόσμιου ποδοσφαίρου. Και το τέταρτο γκολ των Βραζιλιάνων, ήταν ένα αριστούργημα δύναμης και τεχνικής που πέτυχε ο αρχηγός.